

Dr Gary Yates, Księga 12, sesja 3, Omówienie Księgi 12, część 1

© 2024 Gary Yates i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Yates z serii wykładów na temat proroków mniejszych. To jest wykład 3 zatytułowany „Omówienie Księgi Dwunastu”, część 1.

Rozpoczęliśmy nasze studium od przyjrzenia się w ciągu kilku sesji przesłaniu proroków, ich roli, misji i posługi.

Mam nadzieję, że dało nam to podstawę do rozpoczęcia faktycznego studiowania Proroków Mniejszych z Księgi Dwunastu. Wykorzystamy tę lekcję, aby dokonać przeglądu tych Dwunastu ksiąg, spojrzeć na nie jako na całość i porozmawiać trochę o metodologii oraz o tym, jak i dlaczego studiujemy je w taki sposób, w jaki to robimy. Jedno z pierwszych pytań, na które prawdopodobnie musimy odpowiedzieć, brzmi: dlaczego w Księdze Dwunastu nazywamy księgi tymi dwoma różnymi imionami, Prorokami Mniejszymi? Cóż, w kanonie hebrajskim kanon hebrajski jest podzielony na trzy sekcje.

Jest Prawo, Tora, Prorocy, Nevi'im i pismo do Ketuvim. Prorocy znajdują się w drugiej części kanonu i są dalej podzieleni na Byłych Proroków i Późnych Proroków. W naszych angielskich Bibliach o dawnych prorokach myślimy jako o księgach historycznych.

Jest Jozue, Sędziowie, Samuel i Królowie. Powodem, dla którego nazywa się ich prorokami, jest to, że głoszenie proroków jest bardzo istotną cechą tych ksiąg. Tak naprawdę rozwój historii Izraela jest zdeterminowany przez przesłanie proroków.

To nie królowie, nie sami ludzie, ale prorocy wydają się mieć decydujący wpływ. Ostatni Prorocy są raczej tym, co uważamy za nasze prorocze księgi. Należą do nich w kanonie hebrajskim Izajasz, Jeremiasz i Ezechiel.

Księga Daniela znajduje się w pismach nie dlatego, że nie jest tekstem proroczym, ale dlatego, że sam Daniel nie był oficjalnie prorokiem. Prorocy mniejsi znajdują się w kanonie hebrajskim, zwanym Księgą Dwunastu. W pewnym sensie macie 12 różnych przesłań, 12 różnych proroków.

Istnieją jednak dowody na to, że w dość wczesnym okresie historii Izraela, jeszcze przed czasami Jezusa, postrzegano je jako jedną księgę. Dlatego często, gdy dyskutuje się o kanonie hebrajskim, słyszy się dyskusje na temat 24 lub 22 ksiąg. Józef Flawiusz nawiązuje do tych liczb w kanonie.

Różni się od naszych 39, ponieważ 12 Proroków Mniejszych jest w rzeczywistości postrzeganych jako jeden. I określa się ich tym terminem, Księgą Dwunastu. Termin „prorocy mniejsi” w moim rozumieniu był terminem rozwiniętym później przez Augustyna i pojawił się we wczesnym kościele.

Kiedy używamy terminu „Prorocy Mniejsi”, proszę zrozumieć, że nie mówimy o znaczeniu ich przesłania. Mówimy więcej o rozmiarze tych ksiąg w porównaniu do Izajasza, Jeremiasza i Ezechiela. Te książki są znacznie mniejsze.

Dlatego nazywa się ich Prorokami Mniejszymi. Ale jeśli chodzi o ich historię i wpływ na historię Izraela, co najmniej trzy lub cztery razy w nauczaniu tych Proroków Mniejszych, wywarli oni znaczący wpływ na ich kulturę. Jeremiasz wspomina, że to głoszenie Micheasza doprowadziło Ezechiasza do skruchy.

Mówi o tym w Jeremiaszu 26, wersety 17 do 19. Prorok Jonasz przewodzi ruchowi pokuty wśród mieszkańców Niniwy, Asyryjczyków, i jest to element zaskakujący, ale znaczący wpływ. Głoszenie Sofoniasza mogło w pewnym sensie wpłynąć na reformy Jozjasza i tymczasowe wstrzymanie wyroku, gdy Jozjasz prowadził lud z powrotem do Boga.

Kiedy przejdziemy do proroków po wygnaniu, to głoszenie Aggeusza i Zachariasza było tym, co motywowało i zachęcało lud do odbudowy świątyni. Kiedy więc mówimy o prorokach mniejszych, nie mówimy o prorokach nieistotnych. Mówimy o prorokach, których przesłania są mniejsze i krótsze.

Ponownie, większość tych ksiąg może być jedynie niewielkim podsumowaniem lub podsumowaniem tego, co faktycznie głosili ci prorocy. Kiedy patrzymy na Amosa, istnieje prawdopodobieństwo, że Amos głosił w północnym królestwie Izraela przez pięć lub dziesięć lat. Zatem te dziewięć rozdziałów to nie wszystko, co mieli do powiedzenia, ale dają nam antologię i podsumowanie jego przesłania.

W porządku. Rozmawialiśmy o Księdze Dwunastu. Jeśli chodzi o metodologię ich studiowania, jedną z rzeczy, które zobaczycie, jest to, że szczególnie we współczesnych studiach nad Prorokami Mniejszymi kładzie się nacisk na czytanie tych ksiąg jako całości i czytanie ich jako księgi.

Czy zatem patrzymy na nie jako na całość? Czy patrzymy na nie jak na jedną księgę, Księgę Dwunastu? A może patrzymy na nie jak na 12 odrębnych kompozycji, 12 różnych proroków, 12 różnych czasów, przesłania i ich wyjątkowy wkład? Odpowiedź jest taka, że zrobimy jedno i drugie. Przede wszystkim, gdy będziemy pracować nad Prorokami Mniejszymi, będziemy patrzeć na nich jak na 12 różnych proroków, na ich unikalne przesłania, wkład i teologię, i postrzegać ich jako jednostki. Ale myślę, że ważne jest również zrozumienie, że rzeczywiście wydaje się, że ostateczny redaktor lub sami prorocy, te księgi zostały w jakiś sposób zszyte w całość.

Zostały one zjednoczone w sposób, który pozwala nam czytać je w świetle siebie nawzajem. Myślę, że czasami pewne podejście do tych proroków może przesadnie to podkreślać. Niektóre współczesne badania nad Prorokami Mniejszymi jako pojedynczą kompozycją będą dotyczyły kwestii redakcyjnych i wykażą, że na końcu procesu księgi te tworzą całość.

Myślę jednak, że może to być przesadne podkreślanie, ale wydaje mi się, że istnieją przesłanki wskazujące, że te książki należy czytać w świetle siebie nawzajem. Kiedy się do nich zbliżymy, zrobimy po trochu jedno i drugie. W porządku.

Istnieją dowody na to, że powinniśmy patrzeć na nie jako na całość. Już w roku 200 p.n.e. istnieją już dowody wskazujące, że Żydzi postrzegali Księgę 12 jako zasadniczo ujednoliconą kompozycją. Mamy oświadczenie w Księdze Syracha, rozdział 49, werset 10.

Dzieje się tak po wzmiance o Izajaszu i Jeremiaszu oraz o Prorokach Większych. Jest tak napisane, Syr 49, 10: Niech kości 12 proroków wyrosnie z miejsc pochówku nowe życie, ponieważ pocieszały Jakuba i ratowały ich z pełną nadziei ufnością. Interesujące jest więc, że we wszystkich tych 12 zachowanych zostało imię proroka, konkretny wkład, przesłanie tego proroka, ale już istnieje poczucie, że powinniśmy je czytać jako całość.

Jeśli to prawda, to jak ułożone były te książki? Czy zostały one po prostu złożone według rozmiaru, czy według kolejności? Myślę, że gdy spojrzymy na to jako całość, pomysł jest taki, aby układ był zarówno chronologiczny, jak i tematyczny. Ma więc przeważnie charakter chronologiczny, ale nie brakuje też powiązań tematycznych. Kolejność tych ksiąg w tekście masoreckim, jaką mamy w naszej Biblii hebrajskiej, różni się nieco od kolejności, jaką mamy w greckiej wersji Starego Testamentu, Septuagincie.

Przyjrzyjmy się przede wszystkim tekstowi masoreckiemu. Znajduje to odzwierciedlenie w naszych angielskich Bibliach. Oto sposób, w jaki prorocy mniejsi lub konkretne nagłówki, zapisy historyczne i nagłówki identyfikują, kiedy ten prorok służył.

I dają nam o tym pewne wskazówki. Te sześć ksiąg to Ozeasz, Amos, Micheasz, Sofoniasz, Aggeusz i Zachariasz. Gdy przyjrzymy się tym sześciu księgom, zauważymy, że ułożone są one zasadniczo w porządku chronologicznym.

Zatem chronologia odegrała w tym rolę. Ozeasz, Amos i Micheasz prorokowali w VIII wieku podczas kryzysu asyryjskiego. Sofoniasz prorokuje o VII i VI wieku, radząc sobie z kryzysem babilońskim.

A następnie Aggeusz i Zachariasz w okresie po wygnaniu w V wieku. I to są prorocy, którzy wzywają ludzi do odbudowania świątyni. Dobra? Zatem te sześć ksiąg ułożono zasadniczo w porządku chronologicznym.

Istnieje sześć innych ksiąg, które nie mają zapisów chronologicznych. A więc są to księgi: Joel, Obadiasz, Jonasz, Nahum, Habakuk i Malachiasz. A jeśli przyjrzymy się ostatnim czterem z tych sześciu ksiąg, Jonaszowi, Nahumowi, Habakukowi i Malachiaszowi, te księgi również zostaną ułożone w porządku chronologicznym.

Są one umieszczane w Prorokach Mniejszych w ramach czasowych, w których znajdują się prorocy wokół nich. Zatem Jonasz, jak wiemy z Księgi 2 Królów, prorokował w VIII wieku. Jest dołączony do Ozeasa, Amosa i Micheasa.

Nahuma i Habakuka, przeważające dowody wskazują, że prorokowali podczas kryzysu babilońskiego. Są blisko związani z Sofoniaszem. Malachiasz jest prorokiem po wygnaniu, żyjącym u schyłku ery proroczej.

Dar proroctwa w zasadzie dobiegnie kresu, ustanie w Izraelu po jego postudze. Jest na końcu. W rezultacie umieszcza dwie księgi na początku porządku tekstu masoreckiego, Joel i Obadiasz, które wydają się nieco odbiegać od porządku chronologicznego.

Nie jestem pewien, czy potrafimy w pełni odpowiedzieć na wszystkie pytania dotyczące tego, dlaczego tak się stało, ale znowu Joel, datowanie tej książki jest przedmiotem gorących dyskusji. W przeszłości przeważała konserwatywna opinia, że była to prawdopodobnie najwcześniejsza księga z XII w. I fakt, że jest to druga książka w kolejności, mógł to sugerować.

Jednak dzisiejsza zgoda, czy to wśród konserwatywnych, czy krytycznych badaczy, jest taka, że Joel jest prawdopodobnie książką powstałą po wygnaniu. Zadajemy więc pytanie, jak to się stało, że Ozeasz i Joel znaleźli się na froncie? W Księdze Abdiasza Obadiasz zdaje się prorokować; prorokuje o królestwie Edomu. Wydaje się, że ma to związek z okresem babilońskim.

Dlaczego znajduje się on w Księdze 12 blisko frontu, wraz z innymi prorokami z VIII wieku? I twierdzą, że te dwie książki prawdopodobnie zyskały swoje miejsce w porządku i układzie ze względu na kwestie tematyczne. Mówi o tym księga Joela i Jakuba Nogalskich, co może w pewnym sensie stanowić orientację w przesłaniu księgi 12 jako całości. Joel wzywa lud z powrotem do Boga, a oni pokutują i wracają do Boga, a Bóg w zamian posyła błogosławieństwo.

Widziałbym księgę Joela umieszczoną obok mniejszych proroków, ponieważ jest to standardowa reakcja. To właśnie Bóg chce widzieć od swego ludu. Niestety, tego zazwyczaj brakuje jego ludziom.

Kryzys asyryjski, babiloński, okres po wygnaniu – nigdy nie następuje pełne zwrócenie się do Boga. Ale Joel daje nam ideał. Prorok głosi, ludzie odpowiadają, Bóg zsyła błogostawieństwo na miejsce sądu.

Gdyby coś takiego wydarzyło się w innych okresach, Bóg nie musiałby wysyłać sądu. Księga Joela będzie także mówić o dniu Pańskim, a sąd Boży będzie dniem Pańskim. Jest to temat, który pojawia się u wielu mniejszych proroków.

Kiedy porównujemy proroków mniejszych i proroków większych, obaj mówią o dniu Pańskim, lecz dzień Pański wydaje się być tematem bardziej dominującym w Księdze 12 niż w pozostałych księgach. Zatem postać Joela można umieścić na pierwszym planie, ponieważ w pewnym sensie ma ona stanowić wprowadzenie do innych ksiąg, które następują po niej, mimo że chronologicznie służba Joela przypadała na koniec ery proroczej.

Wydaje się, że księga Obadiasza również ma związek tematyczny z jej umieszczeniem w księgach. Chodzi o sąd nad Edomem, a księga Obadiasza będzie następować po księdze Amosa. Amos w dziewiątym rozdziale będzie mówił o pozostałościach Edomu opętanych przez przyszłego króla Izraela.

Może istnieć powiązanie z Edomem. Obadiasz mówi także o postaci Pańskim, który wychodzi do narodów i ma dokonać wyroku nad obcym ludem.

I tak pojawia się przed Księgą Jonasza, który jest jedynym znanym nam prorokiem ze starożytnego Izraela, który faktycznie został wysłany z proroczą misją do obcego ludu. Zatem kolejność tych ksiąg w tekście masoreckim jest przede wszystkim chronologiczna, ale wygląda na to, że zagadnienia tematyczne również miały coś wspólnego z tą kolejnością. Kiedy przejdziemy do Septuaginty, porządek Septuaginty, ten dominujący, ostatnie sześć ksiąg Księgi 12, jest dokładnie tym, co mamy w tekście masoreckim.

Różnica polega na tym, że znajdujemy się na początku mniejszych proroków lub na początku księgi 12. A porządek LXX to Ozeasz, Amos, Micheasz, Joel, Obadiasz i Jonasz. Przeważający konsensus wśród naukowców jest taki, że tekst masorecki jest prawdopodobnie kolejnością, która pojawiła się jako pierwsza.

A LXX, Amos i Micheasz są po prostu dołączeni zaraz po Ozeaszu, ponieważ pochodzą z tego samego podstawowego okresu. W Zwojach znad Morza Martwego, wszystkie osiem naszych rękopisów Księgi 12, i żaden z nich nie jest kompletny, wszystkie wydają się potwierdzać porządek tekstu masoreckiego. Istnieje jeden rękopis, który może wskazywać, że Księga Jonasza znajdowała się na końcu Księgi 12.

I tak toczy się dyskusja i debata na ten temat. Zatem porządek tego wszystkiego, porządek Księgi 12 – myślę, że ważne jest, aby to dostrzec na początku tego studium – jest taki, że zajmują się one przede wszystkim chronologią. Mówimy o nich jako o mniejszych prorokach, ale ich służba w rzeczywistości obejmuje cały zakres klasycznej ery proroczej.

Obejmuje około 300 lat. I tak obejmuje czas, a nawet do 400. Obejmuje czas kryzysu asyryjskiego w VIII wieku.

A prorocy, których mamy w Izraelu, mamy Izajasza, mamy Amosa, Ozeasza i Jonasza, którzy są prorokami w północnym królestwie. Mamy Micheasza i Izajasza, którzy byli prorokami w południowym królestwie. I tak służba Księgi 12, proroków, którzy są jej częścią, rozpoczyna się podczas kryzysu asyryjskiego.

Następnie podczas kryzysu babilońskiego, gdy Babilończycy zastąpili Asyryjczyków, a Bóg użyje ich do osądzenia Judy. Mamy grupę proroków z tego okresu. Głównym prorokiem jest Jeremiasz i Ezechiel.

Mamy Daniela, który pełni proroczą rolę. Jeremiasz głosi ludowi w tej ziemi i kończy swoją posługę wśród wygnańców w Egipcie. Ezechiel i Daniel pełnią służbę wśród Żydów żyjących na wygnaniu.

Jest to także czas opisany w Księdze 12, mamy Nahuma, Abdiasza, Sofoniasza i Habakuka. Ich posługi są ważne także w tym okresie. Następnie w okresie perskim lub po wygnaniu, kiedy imperium perskie dominowało nad Izraelem na ziemi, powrócili z wygnania.

Jednakże nie wrócili w pełni do Boga. Aggeusz i Zachariasz będą zachęcać lud do odbudowy świątyni, aby powrócił do Boga. Joel i Malachiasz będą rozmawiać o tym, że istnieje problem, że istnieje pęknięcie w relacji z Bogiem i Jego ludem.

A jeśli mają kiedykolwiek doświadczyć błogosławieństw królestwa, pełnego przywrócenia, będą musieli wrócić do Boga. Zatem mniejsi prorocy obejmą ten okres, tak naprawdę prawie 400 lat, 800 do 400 p.n.e. i obejmą cały okres proroków klasycznych. Krytyczny model Księgi Izajasza jest taki, że Izajasz od 1 do 39 mówi o kryzysie asyryjskim.

Izajasz 40 do 55 omawia kryzys babiloński. Izajasza 56 do 66, okres po wygnaniu i okres powrotu ludu do kraju. Warto zauważyć, że gdy spojrzymy na księgę 12, ich prorocza służba obejmie również cały ten okres.

Można prześledzić chronologię. Bóg sprowadzi sąd, ponieważ ludzie nie słuchali Boga podczas kryzysu asyryjskiego. Bóg przyniesie sąd, ponieważ ludzie nie nawrócili się do Boga.

Jozjasz przewodził temu tymczasowemu przebudzeniu, ale ostatecznie nie wrócili do końca i Bóg sprowadził sąd. Następnie, w okresie po wygnaniu, nadszedł sąd i odbudowa jest w toku, ale nadejście więcej sądu, jeśli nie zwrócą się z powrotem do Boga. Możecie przejść przez mniejszych proroków i to zobaczyć.

Ale jedną z innych rzeczy, która również ukazuje niektóre z tych powiązań tematycznych, o których mówiliśmy, jest to, że albo sami prorocy, albo ostateczni redaktorzy i redaktorzy, którzy układali te księgi w jedną całość, a ja widzę, że są natchnieni przez Boga w tym samym sposób, w jaki ludzie, którzy pierwotnie przekazali wiadomość, polega na tym, że często będą oni używać techniki, którą nazywamy hasłem. Będą używać słów, które łączą koniec jednej księgi z początkiem drugiej. Myślę, że gdybyśmy mogli na to spojrzeć i powiedzieć: cóż, zdarzyło się to raz lub dwa razy, byłby to wypadek.

Ponieważ jednak zdarza się to dość regularnie, James Nogalski i inni współcześni uczeni zajmujący się mniejszymi prorokami zamierzają położyć nacisk na sposób, w jaki te księgi zostały zszyte w całość. Myślę, że istnieje plan i intencja, abyśmy czytali tych proroków jako całość. Nie mam zamiaru przeglądać i śledzić wszystkich tych haseł ani wszystkich słów łączących, ale chciałem podać tylko kilka ich przykładów.

Pierwsza księga Księgi Dwunastu, Księga Ozeasza. Ozeasza rozdział 14, wersety 6 i 7. Mówiąc o przywróceniu, po tym sądzie Bóg przywróci swój lud, a on doświadczy szczodrości i błogosławieństwa ziemi obiecanej. W wersecie 6 Bóg mówi: Będę jak rosa dla Izraela, zakwitnie jak lilia, zapuści korzenie jak drzewa Libanu, rozrosną się jego pędy, jego piękność będzie jak oliwka, jego zapach jak Liban, powrócą i zamieszkają w moim cieniu, zakwitną jak ziarno, zakwitną jak winorośl, a ich sława będzie jak wino Libanu.

Trzy słowa: zboże, wino i winorośl. Mówimy o obfitości, dobrobycie i ziemi obiecanej. Kiedy przejdziemy do rozdziału 1 Księgi Joela, wersetów 10 i 11, zauważymy to.

Prorok mówi, że pola są zniszczone, ziemia opłakuje zboże, znowu nasze słowo, ziarno zostaje zniszczone, wino wysycha, oliwa marnieje. Wstydźcie się, rolnicy, wielorybie, winiarze, za pszenicę i jęczmień, bo przeminęły żniwa polne, uschła winorośl i usychało drzewo figowe. I tak znowu mamy potrójne odniesienie do winorośli, wina i różnych rodzajów zbóż.

Istnieje bezpośredni związek pomiędzy końcem Ozeasza, mówiącym o obfitości w przyszłości, o tym, jak to będzie, gdy Bóg odnowi swój lud. Dla kontrastu, istnieje sąd, którego ludzie doświadczyli w 1 rozdziale Księgi Joela, gdy plaga szarańczy przeszła przez kraj. A związek pomiędzy błogosławieństwem z 14. rozdziału Księgi Ozeasza i sądem z 1. rozdziału Joela, istnieje tam powiązanie tematyczne.

Dojdziemy do końca Księgi Joela i zobaczymy także powiązania pomiędzy Joelem i Amosem. Joel rozdział 3, werset 16 mówi tak: Pan ryczy z Syjonu i wydaje swój głos z Jerozolimy. I niebiosa i trzęsienie ziemi, lecz Pan jest ucieczką dla swego ludu i twierdzą dla ludu Izraela.

OK, jedną z rzeczy, z którymi będą musieli się zmierzyć prorocy, jest to, że ludzie traktowali Boga jako coś oczywistego. Bóg jest jak ryczący lew. Bóg jest jak burza z piorunami i będziesz musiał sobie z nim poradzić.

Nie możesz go traktować lekko. Nie możesz go lekceważyć. Myślę, że właśnie dlatego ludzie szczególnie dzisiaj powinni usłyszeć przesłanie o prorokach.

Cóż, przechodzimy do pierwszego rozdziału Amosa, gdzie Amos będzie mówił o Bogu. A oto wstępne wprowadzenie w rozdziale 1, wersecie 2 Amosa. Amos powiedział: Pan ryczy z Syjonu i wydaje swój głos z Jerozolimy. Pasterze pasterzy lamentują, a szczyt Karmelu więdnie.

Nie sądzę, że to przypadek, że na końcu Księgi Joela na początku Księgi Amosa znajdujemy odniesienie do Boga ryczącego i Boga grzmiącego. Wracając ponownie do rozdziału 3 Joela, kolejne interesujące połączenie. Rozdział 3, werset 4. Kim jesteś dla mnie, Tyrze i Sydonie i wszystkich krainach Filistei? Jest tam wzmianka o kilku konkretnych ludziach Bożych.

Tyr i Sydon na północy, a także Filistyni, którzy byli w tej ziemi. Przechodzimy do Księgi Amosa. Amos rozdział 1, werset 6. Amos to mówi: z powodu trzech występków Gazy i czterech nie cofnę kary.

Gaza była jednym z pięciu głównych miast Filistynów. Przechodzimy do rozdziału 1, werseku 9. Bo tak mówi Pan: Z powodu trzech występków Tyru i czterech nie cofnę kary. To samo miasto, o którym mowa w rozdziale 3, wersecie 4 Amosa. Celem tego jest powiedzenie, że tych proroków należy czytać w świetle siebie nawzajem.

Obaj są prorokami sądu i zbawienia. Ich przekaz jest ze sobą zharmonizowany. Nie zatrzymujemy się po prostu na końcu Joela i nie mówimy, że już z tym skończyliśmy.

Widzimy kontynuację i widzimy ciągłość. Możemy przecenić fakt, że myślę i postrzegam je po prostu w momencie, gdy pojawia się późniejszy redaktor i zmienia te książki lub je tworzy. Nie sugeruję tego, ale mówię, że gdy będziemy studiować charakterystyczne przesłanie każdego z tych proroków, może nadejść chwila, kiedy będziemy musieli pomyśleć o tym, jak to się ma do rozwoju mniejszych proroków jako całości.

Mamy powiązania tematyczne, które moim zdaniem prowadzą nas w tym kierunku. Joel rozdział 3, werset 18, jeszcze jedno odniesienie do Księgi Joela. Joel ma liczne

odniesienia i liczne pozorne powiązania intertekstualne ze wszystkimi mniejszymi prorokami.

Myślę o 11 przypadkach, gdy mówi o dniu Pańskim, 10 z nich jest ściśle powiązanych z tym, co czytamy w innej księdze z Księgi 12. Ale w rozdziale 3, wersecie 18, jest napisane to: „... i w owym dniu góry będą ociekać słodkim winem, a wzgórza opływać mlekiem, a wszystkie koryta rzek Judy napełnią się wodą, a z domu Pańskiego wypłyne źródło, które nawodni dolinę Szittim. Mamy zatem niesamowity dobrobyt. Nawet góry staną się jak płynne rzeki, rzeki wody i wina.

Cóż, kiedy dotrzemy do końca Księgi Amosa i spojrzymy na wizję Amosa, w tej księdze jest tylko jedno prawdziwe przesłanie nadziei, rozdział 9 Amosa, wersety 11 do 15, Amos mówi to, werset 13, „. Oto nadchodzą dni, wyrocznia Pana, gdy oracz dogoni żniwiarza i tłoczącego winogrona, tego, który sieje ziarno. Góry będą ociekać słodkim winem i wszystkie wzgórza z nim popłyną. i odwrócę los Izraela.” Zatem tutaj nie tylko koniec Joela łączy się z początkiem Amosa. Koniec Joela i koniec Amosa – wypływa z tego także nieubłagane przesłanie nadziei i odnowienia.

Tak więc, kontynuując tę pracę, idziemy do Amosa i patrzymy na Amosa, rozdział 9, werset 12, Bóg zamierza wskrzesić upadły przybytek Dawida. Bóg wypełni swoje obietnice przymierza dane domowi Dawida. A oto, co się stanie, werset 12: „...aby posiadli resztę Edomu”. Pozostałość Edomu.

Bóg da Dawidowi zwycięstwo nad jego wrogami. „...i wszystkie narody, nad którymi zywane jest moje imię, wystawiają Pana, który to czyni”. Jest więc wzmianka o Edomie, a dom Dawida odniesie zwycięstwo nad potomkami Ezawa. Cóż, księga Obadiasza, najkrótsza księga w całej tej sekcji, to księga skupiająca się wyłącznie na sądzie Edomu.

W rozdziale 1 werset 1 mówi: „... wizja Abdiasza tak mówi Pan Bóg o Edomie”. Zatem jednym z powodów, dla których Abdiasz może nie być tutaj uporządkowany chronologicznie, jest to, że jest on powiązany z Amosem ze względu na nacisk na Edom. Abdiasz 1 mówi: „... usłyszeliśmy wiadomość od Pana i posłaniec został wysłany między narody”. To nie był Obadiasz. Obadiasz nie wyszedł i nie głosił tego mieszkańcom Edomu.

Ale w pierwszym rozdziale Jonasza Pan mówi do Jonasza: „...wstań i idź do Niniwy, miasta asyryjskiego”. Prorok otrzymuje to przesłanie, aby być posłańcem między narodami i nie jest zbyt zachwycony wypełnieniem tego przesłania, jest nieposłuszny i ucieka w przeciwnym kierunku. Naprawdę wydaje się prawdopodobne, że ponieważ Obadiasz w swoim sądzie skupia się na obcym narodzie, Edomie, Jonasz skupia się na obcym narodzie, Niniwczykach, Asyryjczykach, a teraz jest nadzieja, ponieważ pokutują, wracają, Bóg okazuje im miłosierdzie i

współczucie. Myślę, że te dwie księgi w pewnym sensie uzupełniają się i może to mieć coś wspólnego z kolejnością i układem zestawienia mniejszych proroków.

Nie będę teraz opisywać pozostałych mniejszych proroków, ale istnieją tego typu hasła i powiązania pomiędzy różnymi indywidualnymi księgami. Chciałbym teraz zwrócić uwagę na to, że pomiędzy wszystkimi księżkami wydają się istnieć pewne powiązania tematyczne. W pewnym sensie w miarę przechodzenia od jednej książki do drugiej pojawia się pewien komunikat, który pokazuje, że książki te należy rozumieć jako powiązane.

Jedno z tych powiązań jest takie, że Księga Dwunastu szczególnie uwydatni intertekstualne powiązanie z kluczowym fragmentem Starego Testamentu. Kluczowym fragmentem Starego Testamentu, o którym mówimy, jest Księga Wyjścia 34, wersety 6 i 7. Jest to jedno z głównych wyznań na temat Jahwe w Starym Testamencie, mówiące zarówno o Jego świętości, jak i o Jego miłosierdziu, współczuciu i wierności przymierzu. Ten fragment lub to wyznanie, gdy Izrael zaczynał rozumieć, kim jest Jahwe, ten Bóg przymierza, który wyprowadził go z niewoli w Egipcie, jest kluczowym stwierdzeniem.

To wypełnia luki w Izraelu na temat charakteru, natury naszego Boga. Dlatego to wyznanie będzie powtarzane wielokrotnie w Starym Testamencie. Znajdziemy to w Psalmie 86, Psalmie 103, Liczb 14 i u Proroków Mniejszych.

A oto, co mówi to wyznanie. Dzieje się to po tym, jak Izrael zgrzeszył złotym cielcem, dlatego ważne jest, aby o tym wiedzieli. Pan przeszedł przed nim i głosił: Pan, Pan, Bóg miłosierny i łaskawy, nieskory do gniewu, bogaty w niezachwianą miłość i wierność przymierzu, zachowujący niezachwianą miłość za tysiące, przebaczący nieprawość i występki, i grzech, ale który przez nie oznacza oczyszczenia winnego, karania winy ojców na dzieciach i wnukach do trzeciego i czwartego pokolenia.

I znowu staje się to centralnym wyznaniem o Bogu. Bóg jest Bogiem pełnym współczucia i miłosierdzia. Jest Bogiem hesed, wierności przymierzu i pokazuje to tysiącom pokoleń.

Jest jednak Bogiem, który również nie usprawiedliwia winnych. I tak, kiedy Izrael zgrzeszył złotym cielcem, Bóg dotrzymał swego hesed. Chociaż oszukali Boga, zanim atrament na przymierzu wysechł, Bóg ich nie zniszczył.

Jednak Bóg nie usprawiedliwił także winnych; była kara, była dyscyplina i były konsekwencje tego grzechu. Ten aspekt Boga będzie objawiał się w całym Starym Testamencie. Powtórzę jeszcze raz: myślę, że właśnie dlatego prorocy nauczają o sądzie i zbawieniu.

Myślę, że dlatego pomysł, że krytyczna idea mówiąca, że zbawienie było czymś, co zostało później dołączone do tych orędzi, nie wydaje mi się koniecznym pomysłem, ponieważ Bóg jest zarówno Bogiem sądu, jak i zbawienia. Cóż, aby to podkreślić, mniejsi prorocy często będą nawiązywać lub nawet bezpośrednio cytować to główne wyznanie na temat Jahwe. Tak więc jedną z rzeczy łączących mniejszych proroków jest to, że istnieje wiele miejsc, w których znajdujemy wyznanie z 34. wersetu 6 Księgi Wyjścia. Pierwsze miejsce, w którym to mamy, znajduje się w 2. rozdziale Księgi Joela. Czytamy to w: z ostatniej sesji, ale chcę ją przeczytać jeszcze raz.

Jest to tekst kształtujący u proroków mniejszych. Jednak i teraz, mówi Pan, nawróćcie się do mnie całym sercem, przez post, płacz i żałobę. Rozdzierajcie serce, a nie szaty.

Wróć do Pana, Boga swego. To jest wezwanie do pokuty. I to jest główna część postugi opisanej w Księdze Dwunastu i główne przesłanie zawarte w Księdze Dwunastu.

No dobrze, ale dlaczego mieliby wracać do Boga? I chcę, żebyście posłuchali, co mówi Joel, bo jest łaskawy i miłosierny, nieskory do gniewu i pełen nieustannej miłości. Dobra? To samo, czego Mojżesz dowiedział się o Bogu po śmierci złotego cielca.

Dlatego Izrael musi wrócić do Boga. Było to przesłanie takie jak kryzys asyryjski, kryzys babiloński i sąd trwający w okresie po wygnaniu. Ludzie musieli wiedzieć, że służyli przebaczącemu, współczującemu Bogu, który był gotowy ich przyjąć z powrotem i który nie chciał sprowadzić tych sądów.

A jeśli tylko odpokutują, Joel mówi, że jest także Bogiem, który upamięta się. Naham. Zmienia zdanie na temat katastrofy.

Dlaczego on to robi? Ze względu na cechy, o których czytamy w 34. wersecie szóstym Księgi Wyjścia. Dobra. Zatem Joel na początku tych ksiąg wspomina, że wydaje się to, w pewnym sensie, rodzajem programowego wprowadzenia do więzi proroków jako całości.

Nie jest to dla nas zaskoczeniem i może to być jeden z powodów, dla których na początku podkreśla się rozdział 34. Księgi Wyjścia, wersety szósty i siódmy. Dobra. Kolejne miejsce, w którym widzimy odniesienie do Księgi Wyjścia 34, werset szósty, i to jest trochę zaskakujące.

Jonasz, rozdział czwarty, werset drugi. W porządku. Dlaczego Jonasz nie chciał udać się do Niniwy? Czy to dlatego, że się bał? Czy to dlatego, że miał inne sprawy na głowie? Czy dlatego, że nie wiedział, jak zareagują Asyryjczycy? Nie, nie chciał jechać do Niniwy, bo wiedział o miłosierdziu Boga.

Dobra. I wydaje nam się to dziwne. Jonasz jest zły, że Bóg okazuje współczucie.

I tak znowu mamy kolejne odniesienie do Księgi Wyjścia 34, werset szósty. Jonasz, rozdział czwarty, werset drugi. Jonasz modlił się do Pana i pytał: Panie, czyż nie to mówiłem, gdy byłem jeszcze w Micheaszu? Wiedziałem, że to zrobisz.

Zamierzałem pójść i głosić tym ludziom, a ty miałeś im przebaczyć. Skąd Jonasz o tym wiedział? Oto, co on mówi, bo wiem, że jesteś Bogiem łaskawym i miłosiernym, nieskorym do gniewu i obfitującym w niezłomną miłość i uchylającym się od nieszczęść.

Dokładnie o tym czytamy w drugim rozdziale Księgi Joela. I zadziwiającą rzeczą, gdy idziemy dalej w Prorokach Mniejszych, jest to, że Bóg chce okazać mieszkańcom Niniwy takie samo miłosierdzie i współczucie, jakie był wobec Izraelitów. Ten sam charakter przymierza, jaki Bóg okazywał w swoich kontaktach z Izraelem przez setki lat, Jonasz czuje się urażony faktem, że Bóg chce postąpić z Niniwą w ten sam sposób.

Okazę im współczucie, miłosierdzie i łaskę. Powstrzymam się od nieszczęścia, które spotkało Niniwę, tak jak ustąpię przed nieszczęściem, jakie spotkało Asyryjczyków. Zadziwiające jest to, że Asyryjczycy odpowiedzieli na tę wiadomość.

W większości przypadków Izraelici tego nie robili. Mamy więc drugie odniesienie do Księgi Wyjścia 34, wersety 6 i 7. Mamy trzecią aluzję, trzecią, jak sądzę, być może intertekstualnym cytatem z tego wielkiego wyznania, jakie Izrael złożył na temat Boga w rozdziale 7 Micheasza, wersetach 18 do 20. Ponownie, na końcu tej książki, ostatecznie nadzieja ludzi takich jak Micheasz jest taka, że będą czekać, aż Bóg przyniesie wybawienie.

Będą czekać, aż Bóg odwróci wyrok. Wrogowie, którzy dotknęli Izrael, ostatecznie będą zawstydzeni. Skąd Micheasz ma co do tego pewność? Jak Micheasz może, dlaczego Bóg miałby w ogóle postępować w ten sposób? A oto, co mówi Micheasz, rozdział 7, werset 18 Micheasza.

Któż jest Bogiem jak ty, przebaczącym nieprawość i pomijającym występki dla ostatka swego dziedzictwa? Nie znosi swego gniewu na zawsze, bo ma upodobanie w nieustannej miłości. On znów okaże ci współczucie. Czy więc, kiedy na to patrzysz, słyszysz ponownie słowa z 34. rozdziału Księgi Wyjścia, wersetów 6 i 7? Jest współczucie, jest pominięcie przestępstwa, jest hesed, jest wierność.

Dlatego Bóg nie gniewa się na nas. A zatem wszystko to, Boża nadzieja dla Micheasza, nadzieja, którą On im daje, opiera się na Bożym charakterze, który został nam objawiony (Księga Wyjścia, rozdział 34, werset 6). Na tej podstawie, jak mówi Micheasz, Bóg ponownie zlituje się nad nas. On zdepcze nasze nieprawości pod nogami.

Wrzucisz wszystkie nasze grzechy w głębiny morskie. Okażesz wierność Jakubowi i niezachwianą miłość Abrahamowi, jak przysięgałeś naszym ojcom od dawnych dni. Boża wierność przymierzu, współczucie, miłosierdzie i gniew są powodem, dla którego Izrael wie, że Bóg go odnowi.

I dlatego mniejsi prorocy będą wciąż wracać do tego wyznania. Widzieliśmy to już trzy razy. Jest jeszcze jedna ostatnia księga, która konkretnie i bezpośrednio w Księdze 12 będzie odnosić się do 34. rozdziału Wyjścia, wersetów 6 i 7. A tą księgą jest księga Nahuma i proroka Nahuma, a jego imię oznacza współczucie.

Będzie czwarta i ostatnia wzmianka o Wyjścia 34, 6 i 7. Teraz znowu będzie to zastosowane tak samo jak w Księdze Jonasza. Weźmie zasady z Wyjścia 34, 6 i 7 i zastosuje je do mieszkańców Niniwy i Asyryjczyków, ponieważ Jonasz był prorokiem, który głosił, a Bóg okazał Niniwie współczucie.

Bóg oszczędził ich przed sądem. 150 lat później przyjdzie Nahum i Nahum powie, że czas Bożego współczucia i miłosierdzia dla Niniwy dobiegł końca. Powrócili na swoje grzeszne postępowanie i w rezultacie Bóg ich osądzi.

OK, dlaczego Bóg ich osądzi? Jaka jest tego podstawa? Werset 2 rozdziału 1 Nahuma mówi tak: Pan jest Bogiem zazdrosnym i mściwym. Pan mści się i jest gniewny. Pan mści się na swoich przeciwnikach i zachowuje gniew na swoich wrogach.

Pan jest nieskory do gniewu i potężny w mocy. I dlatego Bóg okazał Niniwie to współczucie. Ale jest też napisane w wersecie 3: Pan w żadnym wypadku nie oczyści winnych.

I tak potem Nahum będzie wyobrażał Boga jako burzę, jako wojownika, który zaatakuje Niniwę. Dlaczego on to zrobi? Ze względu na zasady dotyczące charakteru Boga, które znajdują się w Księdze Wyjścia 34, 6 i 7. Joel, Jonasz i Micheasz rozmawiali o współczującej stronie Boga. Nahum pójdzie dalej.

Przejdzie do wersetu 7 w 34. rozdziale Księgi Wyjścia i będzie mówił o Bogu będącym Bogiem mszczącym. Bóg jest nieskory do gniewu, ale nie może usprawiedliwić winnego. I znowu mamy tu do czynienia z tym, że gdy pracujemy poprzez mniejszych proroków, Bóg postępuje z mieszkańcami Niniwy dokładnie w ten sam sposób, w jaki postępuje z Izraelitami.

Jego charakter w równym stopniu dotyczy obu tych osób. Myślę, że w tym czasie sądu i przywrócenia bardzo znaczące było to, że prorocy odnieśli się do 34. rozdziału Księgi Wyjścia, wersetów 6. i 7. i to podkreślali. To kolejna cecha jednocząca. Odniesienie do Księgi Wyjścia 34 to kolejne chwytliwe określenie Jonasza i Nahuma, które łączy te dwie księgi.

Dobra. W porządku. Tematycznie, jaki rodzaj jedności widzimy u mniejszych proroków poza sprawami, o których mówiliśmy? Chcę podkreślić, chcę tylko podkreślić dwie rzeczy i poświęcić trochę czasu na prześledzenie ich w tych książkach.

Myślę, że jednym z głównych tematów i akcentów u proroków mniejszych jest to, że zajmą się oni centralną kwestią, jak ludzie reagują na słowo Boże przekazywane przez proroków. I znowu mamy okres od trzech do 400 lat, kryzys asyryjski, kryzys babiloński i kryzys perski. Jak ludzie zareagowali na Boga? Istnieją jedynie ograniczone przykłady pokuty lub są przykłady całkowitego odrzucenia słowa Bożego.

W rezultacie ten wyrok zostanie unieważniony. Jak rozumiemy ten okres od trzech do 400 lat historii Starego Testamentu? Cóż, nie jest to historia o tym, jak Bóg zawiódł Izrael, ale jest to historia o tym, jak Izrael nie odpowiedział na słowo Boże. A zatem kwestia pokuty i tego, jak ludzie słuchają słowa Bożego? Istnieje żywy przykład, myślę, że namacalny przykład, jeśli chodzi o to, w jaki sposób kanon Starego Testamentu łączy się ze sobą.

Jeremiasz 18, jeśli ogłoszę nieszczęście na jakiś lud, a on się odwróci, pokutuje i pojedna się z Bogiem, zrezygnuję z zesłania sądu. Z drugiej strony, jeśli obiecuję dobro grupie ludzi, a oni odwrócą się ode mnie i okażą nieposłuszeństwo, obrócę to zbawienie w sąd. Mamy tego żywy przykład u mniejszych proroków.

Bóg posłał grupę proroków. Bóg posłał Amosa, Jonasza i Ozeasa i sądząc po tym, jak ludzie na nich zareagowali, można stwierdzić, że ludzie zostali oszczędzeni lub doświadczyli sądu. Bóg sprowadził Asyryjczyków do Królestwa Północnego.

Micheasz głosi o sądzie w Południowym Królestwie. Ludzie są posłuszni. Odpowiadają.

Ezechiasz słucha i sąd zostaje chwilowo wstrzymany. Nadchodzi kryzys babiloński, dzień Pański. Musisz się poprawić.

Musisz się przygotować. Musisz być na to przygotowany. Nadchodzi sąd.

A potem, w okresie po wygnaniu, u proroków Aggeusza i Zachariasza trzeba będzie zająć się odbudową domu Bożego. Jeśli chcesz kiedykolwiek cieszyć się jego błogosławieństwem, musisz dzielić jego wartości i priorytety. Trzeba położyć nacisk na oddawanie czci.

Musisz odnowić to miejsce, które jest centralne dla twojej relacji z Bogiem. Ludzie reagują i są przez to błogosławieni. Ale z drugiej strony, będą nadal postępować na swój grzeszny sposób.

Joel i Malachiasz zamierzają się z nimi skonfrontować, w wyniku czego odbudowa nie jest ukończona. Cały ten wzór sądu i zbawienia, oparty na odpowiedzi na Słowo Boże, przeniesie się do czasów Jezusa. I Jezus zamierza wezwać lud Izraela do pokuty.

I będzie kolejne wygnanie i więcej osądów, ponieważ nie zareagowali w pełni. A wszystko to ostatecznie osiągnie kulminację w eschatologicznym osądzie i przywróceniu, kiedy ten wzór w końcu osiągnie kulminację. Jednak nadrzędnym przesłaniem całej księgi 12 jest to, że mamy tu do czynienia z zapisem, który możemy zobaczyć i sprawdzić, jak ludzie zareagowali na Słowo Boże. Studium mniejszych proroków w Księdze 12, które chciałbym polecić, a jeśli chcesz przyjrzeć się temu bliżej, Jason LeCureux napisał książkę zatytułowaną Jedność tematyczna Księgi 12.

Kładzie nacisk na ideę, że słowo shub, słowo pokutować, a czasami słowo mówiące o Bogu, przywracając, shub, przywracając swój lud, zwracając go, przywracając mu los. Uważa, że jest to jeden z kluczowych tematów, kluczowych idei i kluczowych terminów używanych u mniejszych proroków. I tak, przeglądając pomniejszych proroków, będziemy spędzać czas przede wszystkim na przyglądaniu się indywidualnym przesłaniom i przyglądaniu się charakterystycznemu wkładowi każdego z mniejszych proroków.

Ale musimy także przyjrzeć się temu, co jest nadrzędnym, szerszym przesłaniem, całą tą historią, tego rodzaju rozwijającą się fabułą tego, co dzieje się, gdy ludzie nie reagują na Słowo Boże. Dobra. Chciałbym poświęcić trochę czasu na rozwinięcie tego i prześledzenie tego.

I znowu pomogło mi to czytać te książki w nowy sposób, ponieważ dostrzegam wzajemne powiązania między nimi. Ozeasz jest księgą otwierającą mniejszych proroków Księgi 12. Ozeasz będzie podkreślał fakt, że prorok wzywa lud do pokuty.

Jedną z rzeczy, które zrobiłem w zeszłym roku, studiując proroków mniejszych, było przejrzanie i podkreślenie i pogrubienie wszystkich miejsc, w których prorocy wzywają ludzi do pokuty. W Księdze Ozeasza są trzy ważne miejsca, w których Ozeasz wzywa lud do pokuty i powrotu do Boga. Na pierwszym miejscu Ozeasz rozdział 6, wersety 1 do 3. Prorok mówi tak: Chodźcie, powróćmy do Pana.

Mamy nasze słowo, pokaż. Wróćmy do Pana, bo nas rozdarł, aby nas uzdrowił.

On nas powalił i on nas zwiąże. Po dwóch dniach nas ożywi. Trzeciego dnia nas wskrzesi, abyśmy mogli żyć przed Nim.

Zatem Bóg przyniesie ten sąd. Będzie to trwało dwa dni, ale potem Bóg nas odnowi. Dlatego wróćmy do niego.

Werset 3. Dążmy do poznania Pana. Jego odejście jest pewne jak świt. Przyjdzie jako deszcz, jako deszcz wiosenny, który nawadnia ziemię.

Czeka na nas błogosławieństwo, jeśli powrócimy do Boga, jeśli powrócimy i jeśli odpokutujemy za nasze grzechy. Rozdział 12, werset 6. Ozeasz powie dokładnie to samo. W rozdziale 12, wersecie 6, mówi to: więc ty, z pomocą twojego Boga, oni będą potrzebowali pomocy Boga, aby to zrobić, ale z pomocą twojego Boga, wróć.

Trzymajcie się mocno miłości i sprawiedliwości i czekajcie ustawicznie na waszego Boga. Chcę, abyś wrócił do Boga i chcę, abyś wykazał cechy hesed, sprawiedliwości i zaufania Bogu, a to będzie odzwierciedleniem faktu, że naprawdę pokutowałeś. Rozdział 14, wersety 1-3. Wróć, Izraelu, do Pana, Boga swego.

Słowo shub znowu na samym początku, w trybie rozkazującym. Wróć, Izraelu, do Pana, Boga swego, bo potknąłeś się z powodu swojej winy. Dobra? Wróć do Boga.

W porządku, oto jak to zrobić. Weź swoimi słowami. Dobra? Przynieś modlitwę spowiedzi.

Sformułuj w umyśle i sercu to, co masz powiedzieć Bogu i powrócić do Pana. Powiedz Mu: Usuń wszelką nieprawość, przyjmij dobro, a zapłacimy bykami i ślubami warg naszych. Asyria nas nie uratuje.

Nie będziemy jeździć konno. Nie będziemy już więcej mówić, Boże nasz, dziełu rąk naszych. W Tobie sierota znajduje miłosierdzie.

Dobra? Prorok mówi: Weźcie słowa i wróćcie do Boga, i martwi się, że ludzie nie wiedzą, jak powiedzieć te słowa, więc daje im słowa do powiedzenia. I mówi: Usuń nasz grzech i przywróć nas, i wyznajemy nasze bałwochwalstwo i naszą fałszywą ufność w tych innych bogach i w tych innych krajach. Boże ocal nas.

A zatem nie ma tego w Księdze Dwunastu sprawiedliwych, przesłaniu Ozeasza do Izraela w VIII wieku. To jest dominujące przesłanie Księgi 12, nieustannie i stale skierowane do ludu Bożego. Jako księga otwierająca te 12, idea pokuty wysuwa się na pierwszy plan.

Dobra? Ale fabuła, napięcie i walka brzmią: czy ta pokuta kiedykolwiek nadejdzie? Kiedy przejdziemy do pozostałych 11 ksiąg, czy to naprawdę się wydarzy? Ozeasz powie, że wraz z tą ideą wzywam ludzi do powrotu do pokuty. Wzywam ich, aby powrócili do Boga. Drugą stroną tego jest to, że prorok mówi, że Izrael nie jest w stanie zrobić tego, co Bóg im każe.

Rozdział 5, wersety 4 do 6, ich uczynki nie pozwalają im wrócić do Pana, Boga ich. Bo duch rozpusty jest w nich i nie znają Pana. Grzeszyli tak długo.

Ta dominująca postawa oddania tym innym bogom, ta miłość do rzeczy zamiast prawdziwej, szczerzej miłości do Boga, tak bardzo chwyciła ich za serce, że nie mogą wrócić do Boga. Ozeasz powie w rozdziale 11 wersecie 7: wiecie, czy ci ludzie kiedykolwiek wrócą do Boga? Na tym polega walka. Taki jest zamysł.

I Bóg mówi: Mój lud jest skłonny odwrócić się ode mnie. Zatem teraz bierze słowo shub, które jest użyte w pozytywny sposób, „wróć do Boga”, a teraz jest użyte w negatywny sposób, mówiąc o tym, że odwracają się do niewłaściwych rzeczy. Mój lud jest skłonny odwrócić się ode mnie i choć wołają do Najwyższego, wcale ich nie podniesie.

I tak oto dotarliśmy. Na tym zakończę lekcję i chcę, żebyśmy się nad tym zastanowili. Napięcie u mniejszych proroków wzrasta już na samym początku. Początkową ideą jest to, jak ludzie odpowiedzą na słowo Boże. Ozeasz mówi, że lud Boży nie jest w stanie tego zrobić.

Przypomina mi się fakt, że Ozeasz prawdopodobnie miał bardzo kształtujący wpływ na proroka Jeremiasza i jego przesłanie. I pamiętajcie w pierwszych rozdziałach Księgi Jeremiasza o ciągłym powrocie, powrocie, powrocie. William Holliday mówił o tym, że shub jest słowem kluczowym w Księdze Jeremiasza.

Ale Jeremiasz mówi: Jeremiasz 17 :1, mój lud ma swój grzech wypisany na sercu szpilką z diamentowym ostrzem. To jest wpisane w ich charakter. Nie mogą wrócić do Boga.

W końcu Bóg będzie musiał coś dla nich zrobić. Zatem podczas naszej następnej lekcji przyjrzymy się, jak to działa poprzez proroków mniejszych? Jak rozwiązuje się to napięcie? Ale już na samym początku rozumiemy, że te 12 ksiąg ma jednolite przesłanie, a przesłanie brzmi: jak lud Boży zareaguje na Niego? Mam nadzieję, że jest to dla nas przypomnienie, że Słowo Boże i sposób, w jaki go słuchamy, jest sprawą życia i śmierci. A dla tych, którzy zostali powołani, aby jej nauczać, głosić i dzielić się ewangelią z innymi, jest to sprawa życia i śmierci.

To, co robimy, ma znaczenie i jest ważne dla Boga. Ci pomniejsi prorocy przypominają nam, że o historii Izraela ostatecznie zdecydował sposób, w jaki zareagowali oni na Boga i na przesłanie Jego proroków. To jest dr Gary Yates z serii wykładów na temat mniejszych proroków.

To jest wykład numer trzeci na temat przeglądu Księgi Dwunastu, część pierwsza.